

PROLOOG

4 december 2009, Perugia, Italië

Toen ik de oude rechtszaal in Perugia binnenkwam, waarin eeuwenlang vonnissen waren geveld, bad ik dat een lange traditie van gerechtigheid me zou beschermen. Ik keek even naar het grote kruisbeeld aan de muur, boven de zetel van de rechter. De gevangenenbewaarders met hun blauwe petten omringden me en brachten me naar voren. De ruimte was gevuld met politieagenten, advocaten en journalisten, maar het was er verontrustend stil. Ik zag mijn moeder, mijn vader, mijn stiefvader, mijn zus Deanna – die allemaal aan één kant stonden – met hun lippen geluidloos de woorden ‘Ik hou van je, ik hou van je’ vormen. Mijn andere zussen waren te jong om te worden toegelaten tot de rechtszaal, maar wachtten vlak buiten de dubbele deuren op me.

Het onrecht was eindelijk – bijna – voorbij.

Vier minuten na middernacht klonk er eenmaal een bel en riep de griffier: ‘*La corte.*’ De rechters in hun zwarte toga’s en de juryleden met hun sjerp in het rood, wit en groen van de Italiaanse vlag, kwamen zwaarmoedig door de deur van de vergaderkamer naar buiten. Ze meden koppig onze verwachtingsvolle gezichten terwijl ze naar hun plaatsen liepen. Ik stond tussen mijn twee Italiaanse advocaten en hield me stevig vast aan de hand van de grootste van de twee, die me de afgelopen maanden telkens weer had gezegd: ‘Hou moed, Amanda, je mag de hoop niet verliezen. Wij doen de rest.’

Ik haalde een keer diep adem toen de rechter het papier oppakte en op een rustige, monotone, haast zangerige toon de artikelen begon voor te lezen op grond waarvan ik was aangeklaagd.

Iemand achter me jammerde: ‘Neel!’, een seconde voor ik de rechter het oordeel hoorde uitspreken: ‘*Colpevole*’ – schuldig. Ik zakte bevend tegen

mijn advocaat aan, die zijn dikke arm om me heen sloeg en mijn gezicht tegen zijn borst drukte. Het bloed suisde in mijn oren. Ik kreunde de hele tijd: ‘Nee, nee, nee.’ Ik dacht: dit is onmogelijk, dit is onmogelijk, dit is een nachtmerrie, dit kan niet waar zijn, het is niet eerlijk, het is niet eerlijk. Overal klonken schreeuwende stemmen die voor of tegen me waren. Er werden handen naar me uitgestoken die me aanraakten – ik had geen idee wiens handen het waren. Boven al het lawaai en de verwarring uit kon ik mijn zus en mijn moeder horen snikken.

Mijn benen konden me niet meer dragen. De gevangenvaarders hielden me overeind door me onder mijn oksels te pakken en droegen me, in elkaar gezakt, de rechtszaal uit. In de chaos van een wereld die in duigen viel, had ik het vonnis van de rechter niet eens gehoord: ‘Zesentwintig jaar.’

Gebeurd. Het was gebeurd.